

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 787 ²	Δευτέρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος 9 Ἰουνίου 2014 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Αἰσθητὴ ἢ παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, τὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα, ἐορτάζει τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδος, ὁ Παράκλητος, τὸ πανάγιο Πνεῦμα. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, ὡς Θεός, εἶνε βέβαια ἀόρατο. Ἔκανε ὁμως καὶ κάνει διαρκῶς αἰσθητὴ τὴν παρουσία του. Κ' ἐπειδὴ πολλοὶ δὲν ἔχουν καλλιεργήσει τὴν πίστι στὸ ἅγιο Πνεῦμα, στὴν ὁμιλία αὐτῆ θ' ἀπαντήσουμε στὸ ἐρώτημα: **Μὲ ποιούς τρόπους** τὸ ἅγιο Πνεῦμα κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία του στὸν κόσμο;

● Τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἔκανε αἰσθητὴ τὴν παρουσία του **διὰ τοῦ ἤχου**. «Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας». Ὁ ἀέρας καὶ ὁ ἤχος αὐτὸς γέμισε ὅλο τὸν οἶκο, ὅπου «ἦσαν καθήμενοι» (Πράξ. 2,2). Στὴν κολυμβήθρα τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματος, ὅπως γνωρίζετε, τὸ νερὸ καλύπτει ὅλο τὸ σῶμα τοῦ βαπτιζομένου. Πρέπει νὰ βουτιέται ὅλο τὸ σῶμα μέσα στὸ νερὸ «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος». Μὴ καταντοῦμε σὰν τοὺς φράγκους, ποὺ ραντίζουν μόνο· ὄχι δὲ ἔτσι! Ὅπως λοιπὸν ἡ κολυμβήθρα γεμίζει νερὸ, ἔτσι καὶ ὅλος ὁ χῶρος τοῦ ὑπερώου, ὅπου ἦταν οἱ μαθηταί, γέμισε ἀπὸ τὴν «βιαία πνοή». Τὸ ὑπερῶο τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγινε ἡ κολυμβήθρα τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Ἐκεῖ βαπτίσθηκαν.

● Ἄλλ' ἡ παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔγινε αἰσθητὴ καὶ **διὰ τοῦ πυρός**. «Καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός» (ἔ.ἀ. 2,3). Γιατί τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἐμφανίστηκε σὰν φωτιά καὶ σὰν γλώσσα;

Σὰν φωτιά παρουσιάστηκε, γιατί θέλει μ' αὐτὸ νὰ παραστήσῃ τὴ δύναμι ποὺ καίει καὶ φωτίζει. Ὅπως ἡ φωτιά ἔτσι καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο καίει καὶ φωτίζει συγχρόνως. Ὅταν ὁ γεωργὸς βάζῃ φωτιά στὰ ἀγκάθια, τὰ φίδια, ποὺ

ἔχουν ἐκεῖ τὶς φωλιές τους, φεύγουν μακριά. Τί σημαίνει αὐτό; Χωράφι γεμάτο ἀγκάθια εἶνε καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου· ἀγκάθια τῆς ἀμαρτίας, ἀγκάθια τῶν παθῶν, ἀγκάθια τῶν κακῶν συνηθειῶν. Γι' αὐτὸ ἔλα, Πνεῦμα ἅγιο, σὰν φωτιά· πέσε μέσα στὰ ἀγκάθια αὐτά, στὸ χέρσο χωράφι, καὶ τὰ νοητὰ φίδια τῶν κακιῶν θὰ φύγουν μακριά, γιὰ νὰ φυτρώσουν ἔπειτα ὅλα τὰ ὠραῖα σπαρτὰ καὶ λουλούδια.

Νὰ γιατί παρουσιάστηκε σὰν φωτιά. Γιατί ὁμως παρουσιάστηκε **σὰν γλώσσα**; Ἔχει σημασία, καὶ τὸ λένε οἱ πατέρες. Ὁ χριστιανισμὸς δὲν ἔχει ὡς μέσον διαδόσεως τὸ σπαθί, ὅπως τὸ Ἰσλάμ. Ὁ Χριστὸς λέει: «*Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν...*» (Ματθ. 16,24). Ἡ ἁγία θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ δὲν διαδίδεται μὲ τὸ σπαθί, διὰ τῆς βίας. Ὡς μέσον διαδόσεως θὰ ἔχη πάντοτε τὴ γλώσσα, τὸ πύρινο κήρυγμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. «*Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθῃ!*» (Λουκ. 12,49).

● Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ὁμως ἔκανε καὶ θαύματα. Αἰσθητὴ λοιπὸν, ἀκόμη, ἡ παρουσία του καὶ **διὰ θαυμάτων**. Καὶ πρῶτο θαῦμα εἶνε ἡ **γλωσσομάθεια** τῶν ἀποστόλων. Ἔβλεπεσ αὐτούς, ποὺ ἐγὼ ἀμφιβάλλω ἂν ἤξεραν νὰ μιλήσουν καὶ τὰ ἑβραϊκὰ σὰν ψαρᾶδες ποὺ ἦταν, νὰ λαλοῦν σὲ ὅλες τὶς γλώσσες καὶ διαλέκτους τοῦ κόσμου «*τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ*» (Πράξ. 2,11). Ἡ παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἦταν αἰσθητὴ διὰ τῶν γλωσσῶν ποὺ λαλοῦσαν.

Σὰς ὑπενθυμίζω κ' ἓνα ἄλλο θαῦμα. Ὁ Πέτρος ὁ ψαρᾶς, ἔξω ἀπὸ τὸ ναό, βλέπει **ἓνα χωλὸ** (=κουτσό) ποὺ εἶχε σαράντα χρόνια νὰ περπατήσῃ. Ὁ χωλὸς περιμένε μήπως τοῦ δώσῃ κάτι. Ἄλλ' ὁ Πέτρος τοῦ λέει: «*Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι*»· ἐγώ, ἂν ψάξῃς, δὲν ἔχω μιὰ δραχμὴ. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχω, αὐτὸ σοῦ δίνω· «*ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἐγειρε καὶ περιπάτει*» (Πράξ. 3,6). Καὶ αὐτὸς, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βαδίσῃ,

ἀμέσως στερεώθηκαν «τὰ σφυρά» (=οἱ ἀστράγαλοι) του, ἔγινε ὑγιής, καὶ περπάτησε· πετοῦσε σὰν ἐλάφι. Ὁ Πέτρος δὲν εἶχε ἀσήμι καὶ χρυσάφι, εἶχε ὅμως Πνεῦμα ἅγιο!

«*Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι*». Θὰ ἔπρεπε τὸ ἀνάργυρον, ἡ **ἀκτημοσύνη**, νὰ εἶνε γνώρισμα ὄλων ὅσοι ἐτάχθησαν νὰ ποιμάνουν τὴν ὀρθόδοξο Ἐκκλησία. Τίποτε ἄλλο δὲν χτυπάει τόσο ἄσχημα στὸ λαό μας ὅσο ἡ φιλαργυρία, καὶ μάλιστα τῶν ἀγάμων. Τώρα ὅμως, ὅπου νὰ πᾶς, βλέπεις δίπλα στοὺς ἀγάμους ἀνηψιὲς καὶ ἀνηψιούς. Καὶ ἀκοῦς· Νὰ τοὺς προικίσουμε, νὰ τοὺς σπουδάσουμε... Δὲν εἶνε αὐτὴ ἔκκλησία ἐλευθέρη καὶ ζῶσα.

Φεύγω τώρα ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους κληρικούς τῆς Ἑλλάδος καὶ πάω στὸν πάπα. Ἦλα σὺ τώρα, ποὺ θέλεις νὰ λές, ὅτι εἶσαι διάδοχος τοῦ Πέτρου. Μπορεῖς, ἐσὺ **ὁ πάπας**, ὅλοι οἱ πάπαι ποὺ περάσατε, μπορεῖτε νὰ πῆτε: «*Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι*»; Οἱ μεγαλύτερες τράπεζες τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας εἶνε παπικές. Ἦρει τὸ ἀργύριον...

Λένε, ὅτι πρὶν πολλὰ χρόνια πῆγε κάποιος **φιλόσοφος** νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν πάπα. Ὁ πάπας, γιὰ νὰ τὸν ἐντυπωσιάσῃ, τοῦ λέει:

—Ἦλα νὰ σοῦ δείξω τὰ μεγαλεῖα τοῦ κράτους μου (διότι εἶνε κράτος τὸ Βατικανό).

Τὸν πῆγε λοιπὸν στὶς πινακοθηκὲς, στὶς μεγάλες αἴθουσες, στὸν τεράστιο ναὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ῥώμης, στὰ κειμήλια καὶ τοὺς θησαυρούς, σὲ ὅλα τὰ λείψανα ποὺ ἦταν ἐπίχρυσά καὶ ἐπάργυρα. Τοῦ τὰ ἔδειξε ὅλα αὐτά, καὶ θάμπωσαν τὰ μάτια τοῦ ἐπισκέπτου. Τότε ὁ πάπας ὁ ἄπιστος τοῦ λέει εἰρωνικά:

—Αὐτὰ δὲν πιστεύω νὰ τὰ εἶχε ὁ ἀπόστολος Πέτρος... (ἤθελε δηλαδὴ νὰ πῆ, ὅτι αὐτὸς ἔγινε ἀνώτερος τοῦ Πέτρου!).

Καὶ ὁ φιλόσοφος τοῦ ἀπαντᾷ·

—Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὁ καημένος ὁ Πέτρος δὲν εἶχε τίποτε. Γι' αὐτὸ ἔλεγε «*Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι*». Ἀλλὰ σ' ἐρωτῶ καὶ μὲ συγχωρεῖς· ἐκεῖνος δὲν τὰ εἶχε αὐτά, ἐσὺ ὅμως, ἂν φέρω ἓνα κουτσό, μπορεῖς νὰ τοῦ πῆς «*Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἔγειρε καὶ περιπάτει*»; Μπορεῖς νὰ τὸ πῆς; Δὲν μπορεῖς. Ἐπομένως **τί νὰ τὰ κάνω ἐγὼ τὰ πλοῦτή σας, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχετε Πνεῦμα ἅγιο;**

● Αἰσθητή, λοιπόν, ἡ παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἤχου, αἰσθητή διὰ τοῦ πυρός, αἰσθητή διὰ τῶν θαυμάτων. Τελειώνω· ἔφτασα στὸ τελευταῖο μέ-

ρος, ποὺ ἀφορᾷ τὴν ἀφεντιά μου καὶ τὴν ἀφεντιά σας. Διότι θὰ μοῦ πῆτε·

—Τί κοπιάζεις νὰ μᾶς ἀποδείξῃς, ὅτι ἦρθε Πνεῦμα ἅγιο στοὺς ἀποστόλους; Δὲν χρειάζεται· αὐτὸ εἶνε φανερό. Μπορεῖς νὰ μᾶς πῆς τώρα, **ὑπάρχει σήμερα Πνεῦμα ἅγιο;** Αὐτὸ μᾶς ἐνδιαφέρει.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο «*καὶ ἔστι, καὶ ἔσται, οὐτε ἀρξάμενον, οὐτε παυσόμενον*» (Ἕμνος Πεντηκοστῆς). Ὑπάρχει. Ἦν δὲν ὑπῆρχε, δὲν θὰ ὑπῆρχε καὶ Ἐκκλησία. Ποῦ ὑπάρχει, ποῦ θὰ τὸ δῆς; Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ἀρχίζει στὴν κολυμβήθρα τοῦ **βαπτίσματος**. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἱερεὺς ἐπικαλεῖται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κ' Ἐκεῖνο ἔρχεται πάνω στὰ νερά, τὸ νερὸ ἀποκτᾷ πνευματικὴ ραδιενέργεια καὶ καθαρίζει τὸν βαπτιζόμενο ἀπὸ κάθε ἁμαρτία· καὶ ἀπὸ παιδί τῆς νύχτας βγαίνει υἱὸς φωτὸς καὶ ἡμέρας, υἱὸς καὶ θυγατέρα τοῦ παναγίου Πνεύματος.

Πνεῦμα ἅγιο στὸ μυστήριό τοῦ βαπτίσματος. Καὶ θὰ ἔπρεπε μετὰ τὸ βάπτισμα ἡ ζωὴ μας νὰ εἶνε λευκὴ σὰν τὸ χιόνι. Ὅμως μετὰ τὸ βάπτισμα ἁμαρτάνεις. Τότε τί γίνεται;

Παίδι μου, μὴν ἀπελπισθῆς. Πόσα ἁμαρτήματα ἔκανες; Εἶτε λίγα ἔκανες εἶτε πολλά, ρίξε τὸν ἑαυτό σου στὸ πέλαγος τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ. Ἀπόρριψε τὴν ἀπόγνωσι. Τρέξε στὴν **ἐξομολόγησι**. Τὴν ὥρα ἐκείνη μπροστὰ στὸν πνευματικὸ μὲ τὸ πετραχήλι, ὁ παπᾶς δὲν εἶνε ὁ ἄσημος ἄνθρωπος. Εἶνε ἄγγελος περιβεβλημένος οὐράνια δόξα, εἶνε τοποτηρητὴς τοῦ Χριστοῦ, εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστὸς ὁ ἔσταυρωμένος...

* * *

Μ' αὐτὰ ποὺ εἶπαμε τελειώνοντας, ἀγαπητοί μου, θέλω νὰ υπογραμμίσω τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσι μὲ τὸν καθένα μας προσωπικά. Γιὰ μᾶς Πεντηκοστὴ δὲν εἶνε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο· γιὰ μᾶς Πεντηκοστὴ εἶνε κάθε φορὰ ποὺ μετέχουμε σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ ἱερὰ **μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας**. Ἐκεῖ γίνεται σήμερα καὶ γιὰ μᾶς αἰσθητὴ ἡ παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὅποιος ἀμφιβάλλει, δὲν ἔχει παρὰ νὰ δοκιμάσῃ. Ἐκεῖ, στὰ ἱερὰ μυστήρια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν προσέλθῃ μὲ πίστι καὶ φόβο Θεοῦ καὶ μὲ τὴν κατάλληλη προετοιμασία, θὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ τρίτου προσώπου τῆς ἁγίας Τριάδος.

Αὐτῶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**